

[Anna Westergaard.]

gifte og ugifte tjenestemænd, af spørgsmålet om opretholdelse af den sociale lovgivning og skattelovgivningen og endelig af spørgsmålet om pensionisternes kår. Der bør foretages sådanne skridt, at der kan blive ro om disse problemer, som man nu møder, hver gang lønningsspørgsmålet bliver taget op. Helst havde vi set et særligt udvalg nedsat om disse spørgsmål, så de var blevet klarlagt, inden loven udløber i 1951. Det har den højtærede minister ikke ønsket, og vi må derfor sætte vor lid til, at den behandling af sagen i folketingets lønningsudvalg, som jeg forstår den højtærede minister stiller i udsigt, kan føre til et tilfredsstillende resultat, så spørgsmålene til sin tid kan foreligge klarlagt, når lønningsagen igen skal behandles. Jeg går ud fra, det er hensigten under disse forhandlinger i lønningsudvalget at tilkalde repræsentanter fra tjenestemandorganisationerne.

Med disse få bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig gennemførelse.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker de ærede ordførere for tilslutningen til lovforslaget.

Til det ærede medlem frk. Anna Westergaard skal jeg sige, at jeg har ikke nu nogen forestilling om, at der i lønningsudvalget skulle finde en forhandling sted mellem tjenestemandorganisationerne, rigsdagen og mig om de spørgsmål, der her er tale om. Der har været ønsket om drøftelse af de forskellige problemer, der knytter sig til tjenestemændene og tjenestemandsløven. Hvordan sådanne drøftelser skal videreføres i forhandling med tjenestemandorganisationerne, må jeg forbeholde mig min stilling til, men det ærede medlem har, hvad jeg også har fremhævet, ret i den betragtning, at det er anliggender, som man må forhandle med tjenestemandorganisationerne om, og hvis det er det synspunkt, som det ærede medlem ønskede at fremhæve, er jeg enig med det ærede medlem.

Jeg skal ikke gå ind i en lang debat om pensionisterne; der har været lange debatter i det andet høje ting om dette spørgsmål, men een ting må jeg sige: jeg kan ikke forstå, hvilket formål det skal tjene, og hvilken mening der er i, at en række først og fremmest konservative rigsdagsmedlemmer går rundt og fortæller pensionisterne, at de er dårligt behandlet, når de pågældende må vide, at det ikke er sandt. Statens pensionister har i modsætning til selvpensionister-

ne og i modsætning til alle andre pensionister, der er under regulering, fået et tillæg til deres pension, der svarer til en procentandel af, hvad tjenestemændene har fået i ekstraordinært løntillæg, altså udover, hvad staten har forpligtet sig til gennem lovgivningen. Når det er tilfældet, hvad skal så den — jeg havde lyst til at bruge stærke ord, men jeg skal lade være — agitation til? Skal der efterhånden herhjemme skabes to kategorier af gamle mennesker, den kategori, som klarer sig, fordi de har været i offentlig tjeneste, og som man i enhver henseende skal holde à jour med lønningsudviklingen blandt statstjenestemændene, og den anden del af befolkningen, som må klare sig på egen bekostning. Er den agitation tiltalende og sympatisk? Mig forekommer den usympatisk. Jeg skal helt se bort fra det ærede medlems bemærkning om, hvad tjenestemændene må nøjes med. De får 50 mill. kr., omtrent svarende til det beløb, som vi forøgede tjenestemændenes lønninger med i 1946 ved den samlede lønrevision, og det er noget, tjenestemændene nu skal nøjes med! Det ærede medlem skulle tænke lidt på det ærede medlems partis sparebetragtninger, sparekampagne, og hvad ved jeg, men det gælder ikke, når det ærede medlem og hans parti skal drive agitation.

Alfred Kristensen: For at forebygge en eventuel misforståelse vil jeg gerne gøre det ærede medlem hr. Bouet opmærksom på, at jeg i hvert fald ikke har talt om almisse eller fattighjælp. Udtrykkene må stå for det ærede medlems egen regning og ligeledes, hvad det ærede medlem mener med dem, for jeg ved ikke, hvad det ærede medlem hentyder til. Men skal der endelig tales om almisse og fattighjælp i denne forbindelse, vil jeg sige, at jeg ville være meget begejstret, hvis det ærede medlems parti var rede til at yde almisser og fattighjælp, når der er tale om virkelig trængende mennesker, der har hårdt brug for, at rigsdagen gennemfører forslag om at yde dem hjælp.

Bouet: Det var den ærede sidste talers udtalelser om de gamle, som ikke behøvede så meget, der gav mig anledning til at bruge udtrykkene almisse og fattighjælp. Jeg kunne ikke forstå, hvorfor det ærede medlem mente, at de gamle kunne nøjes med mindre, seende ganske bort fra, at de har arbejdet i statens tjeneste for en mindre løn end den, der ydes i private virksomheder. Det samme gælder pensionisterne. Det er en efterløn, de får, og derfor mener jeg ikke, det ville være uri-